

ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ಎನ್ನುವುದು ಇಂದು ಹಲವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವ ಆಯುಧವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ಕಠೋರ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದವರು, ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಮೂಗಿನ ನೇರಕ್ಕೆ ಬದಲಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಚರಿತ್ರೆ. ಇಂತಹವರು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ವಿರೂಪಗೊಳಿಸಿ, ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ತನ್ನು ಅಂಧಕಾರಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದೇ ದೋಷಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಬದಲಿಸಬಹುದೇ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನಾವು ಚರಿತ್ರೆಯ ಅರ್ಥವೇನು?

ಇತಿಹಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರವೆನ್ನುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಕರ್ತವ್ಯವೆಂತೂ ಮೊದಲೇ ಅಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಯಾವುದೋ ಘಟನೆಗೆ ಇಂದು ಪ್ರತೀಕಾರ ತೋರಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಸರ್ಗ ನಿಯಮವಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಅನ್ಯೈಸರ್ಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆ. ಆಯಾ ಕಾಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲಾಗುವ ಇತಿಹಾಸದ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ, ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ 'ನ್ಯಾಯ' ಒದಗಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು 'ವಸುದೈವ ಕುಟುಂಬ'ದ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ನಡೆಯೆಂತೂ ಅಲ್ಲ.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ದೇಶದ ಅಸ್ವಸ್ಥ ಸಮುದಾಯಗಳು, ಬುಡಕಟ್ಟು, ಅಲೆಮಾರಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಶೋಷಿತ ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ಈಗಿನ ದಾರುಣ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ತಪ್ಪುಗಳೇ ಕಾರಣ ಎಂದು, ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಎದ್ದುನಿಂತರೆ, ಏನಾಗಬಹುದು? ಒಳಗಿರುವ ದ್ವೇಷದ ಲಾವಾರಸ ಉಕ್ಕಿ ಭೂಮಿ ಬರಡಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ದೇಶ ದೇಶಗಳು ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತಮಗಾಗಿರುವ ಅವಮಾನ, ಕಿರುಕುಳಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತೀಕಾರವಾಗಿ ಆಯುಧ ಹಿಡಿದರೆ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ಖಬರಸ್ತಾನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ಎನ್ನುವುದು ಹೊಸ ರೋಗಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಲ್ಲ,

ಕಲಿಯಬಾರದ ಪಾಠ

ಅದು ಇರುವ ಗಾಯಗಳನ್ನು ವಾಸಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವ ಮದ್ದು. ದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ವಿಭಜನೆ ಯುಗಧರ್ಮವಾಗುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ದಿನದಲ್ಲಿ, ಏಕತೆಗಾಗಿ ತುಡಿಯುವ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಮನುಕುಲದ ಐಕ್ಯತೆಯ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿ, ಜಗತ್ತನ್ನು ಸುಂದರ ನಂದನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ರಂಗಭೂಮಿ, ಕ್ರೀಡೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ದೇಶ ಕಾಲವನ್ನು ಮೀರಿ; ಜಾತಿ, ಮತಗಳ ಹಂಗು ದಾಟಿ ಮನುಕುಲವನ್ನು ಬೆಸೆಯುವ ಸೃಜನಶೀಲ ಕಲೆಗಳು. ಮನುಷ್ಯನ ಹೃದಯವನ್ನು ಅರಳಿಸುವ ಈ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಹಿಂಸೆಗೆ, ವಿಭಜನೆಗೆ, ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಮಾಜದ ಮಾನವತೆಯ ಕಣ್ಣು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಕುರುಡಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಕುರುಡನ ಕೈಯನ್ನು, ಕುರುಡನೇ ಹಿಡಿದು ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ!

ಇಂತಹ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸಮಾಜ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾದ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗರ ಕವಿವಾಣಿ ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತದೆ:

ಅನ್ನವನು ಕೊಡು ಮೊದಲು;
ಬಟ್ಟೆಯನು ಕೊಡು ಉಡಲು;
ಕಟ್ಟಿಕೊಡು ಮನೆಗಳನು; ಬಳಕೆ ನೀನು
ಕವಿಯಾಗಿ ಬಾ, ನೀತಿವಿದನಾಗಿ ಬಾ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗಿ
ಧಾರ್ಮಿಕನಾಗಿ ಮನುಜತೆಯನು
ಕಲಿಸು ಬಾ, ಇವನದನು ಕಲಿಯ ಬಲ್ಲ!
ಇದು ಮೊದಲು ಆ ಮೇಲೆ ಉಳಿದುದೆಲ್ಲ!

ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಮೂಲಭೂತ ಅಗತ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ರಂಗಭೂಮಿ ದುಡಿಯುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಕತ್ತಲೆಯ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಅರುಣೋದಯ ಮೂಡುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ.

ವರ್ತಮಾನದ ರೋಗಗಳಿಗೆ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಮದ್ದು ಹುಡುಕಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಭೂತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ! ಇದು ನಮಗೆ ಬುದ್ಧ, ಬಸವ ಕಲಿಸಿದ ಪಾಠ. ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ, ಈಗಿನ ಓಳಿಗೆ ಏಕೆ ದಂಡ ತೆರಬೇಕು! ಏಕೆ ಬಲಿಯಾಗಬೇಕು? ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ಕಲಿಯಬಾರದ ಪಾಠಗಳು ಇವು.

ಚರಿತ್ರೆಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿಯೇ ಓದುವ ನಿರಂಕುಶಮತಿ ನಮ್ಮದಾಗಿರಬೇಕು. ಪ್ರೇಮ, ಕಾರುಣ್ಯ ಮತ್ತು ಕೃಮಾಗುಣಗಳು - ಇವೇ ವಿಶ್ವಮಾನವ ತತ್ತ್ವ. ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಆಗಿಹೋದ ಮಹಾಚೈತನ್ಯಗಳು ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ತೋರಿದ ವಿವೇಕದ ದಾರಿ ಇದು. 'ಇದೆಯೆ ಹೃದಯದ್ರಾವಣ'ವೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಕೇವಲ 'ಇತ್ತುಗಳ ದ್ವಜವ ಹಿಡಿದಿತ್ತಿ' ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕಿಂತ, ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯನ ಮೊದಲ ಅಗತ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡುವುದನ್ನು ವಿಶ್ವಮಾನವ ತತ್ತ್ವ ಕಲಿಸುತ್ತದೆ.

ದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ವಿಭಜನೆಯ ಕೆಡುಕಿನ ಬೇರುಗಳು ಆಳಕ್ಕಿಳಿದಷ್ಟೂ ಬಹುತ್ವವನ್ನೇ ಉಸಿರಾಡುವ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳು ಊನವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ಅಸಹನೆಯ ವಿಚಾರಧಾರೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾದ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಸಮಾಜವನ್ನು ಏಕೀಕರಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಒಡೆಯುವುದರಲ್ಲೇ ತಲ್ಲೀನವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದು ಯಾವ ಸಮಾಜಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿನ ದಾರಿ ಅಲ್ಲ. ನಾವು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವಗಳನ್ನು ಬದುಕುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದಹಾಗೆ, ಅದೇ ಕೈಗಳಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವತೆ ಮತ್ತು ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಕಡಿದುಹಾಕುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ಪ್ರತೀಕಾರದ ಬೆನ್ನು ಬಿದ್ದು, ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಖಾತರಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ನದಿಯ ನೀರಿನಿಂದಲೂ ತೊಡೆಯಲಾಗದ ಕಳಂಕ ತಟ್ಟಿದೆ. ಇಂತಹವರಿಗೆ ಕೃಮಾಗುಣ ಎನ್ನುವುದು ನಿಘಂಟಿನ ಒಂದು ಶಬ್ದ ಮಾತ್ರ. ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಆಗಿ ಹೋದ ಇಂತಹ ಪಠ್ಯಗಳ ಅರಿವೂ ಇರಬೇಕು.

ಕೃಮಾಗುಣ ಎನ್ನುವುದು ಮನುಷ್ಯನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿರುವ ಬೀಜದಂತೆ. ಅದು ಚಿಗುರಿದಷ್ಟೂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಆಲದ ವ್ಯಕ್ತದಂತೆ ಹರಡಿಕೊಂಡು ಬಿಳಲುಗಳನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇದೊಂದು ನೈಸರ್ಗಿಕ ನಿಯಮ.

■ ಜಿ.ವಿ. ಆನಂದಮೂರ್ತಿ

ಮಾತೆ ಮತ್ತು

● ಸೋತವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೆಲ್ಲಲು ಮತ್ತೊಂದು ಅವಕಾಶ ಇರುತ್ತದೆ.

—ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ

● ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ವಿಭಿನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ನಾವು ಒಂದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

—ಸ್ವೀವನ್ ಸ್ವೀಲ್ ಬರ್ಗ್

● ಅರ್ಹರ ಮುಂದೆ ಕೊಂಕಿಲ್ಲದ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಗೆ, ಮತ್ತೆ ಮಾಡೆನೆಂಬ ಭರವಸೆ, ಇವೇ

ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ.

—ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ

● ನಿನ್ನೆಲ್ಲ ವೈಫಲ್ಯಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಹಿಸುವವನೇ ನಿಜವಾದ ಸ್ನೇಹಿತ.

—ಡೋಗ್ ಲಾರ್ಸನ್

● ಬೇಸರವೇ ಇಲ್ಲ ಈ ನಿಸರ್ಗಕ್ಕೆ, ಸದಾ ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸದಾಗಿ ಹೊಮ್ಮುವುದಕ್ಕೆ.

—ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ

● ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ತಾವೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಧರ್ಮದ ದಾರಿ ಒಂದಲ್ಲ, ಹಲವು.

—ಕೆ.ಎಂ. ಮುನ್ನಿ

● ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನಾವೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಅದು ವಿಧಿ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೂಢತನ.

—ಬೆಂಜಮಿನ್ ಡಿಸ್ತೇಲಿ

● ದುಃಖಿಸಬೇಡಿ. ನೀವು ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಇನ್ನೊಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ.

—ಜಲಾಲುದ್ದೀನ್ ರೂಮಿ